

A magyarországi H. N. Adventisták gyülekezeti közlönye.

Tizenkettedik évfolyam, — 3 szám — 1935 július — szeptember.

A szenvedés haszna	33	Időszertü elmékedések a Bizonyágtételekből.	38	Ünnepélyek.	46
Misszióterületeink.	34	Konferenciák.	43	Keresztiségek.	47
A mű történetéből.	38	Különfélek.	45	Halálozás.	47

A szenvedés haszna.

Str.

Nem annyira az a kérdés foglalkoztatja a gondolkozó embert, hogy miképen szabadulhatna meg minél gyorsabban nyomorúságából, hanem sokkal inkább az, hogy miért kell szenvednie. Ez képezi a tárgyát Jób csodálatos könyvének és ebből a forrásból származnak minden időben az első komoly vallásos megnyilvánulások.

Pál apostol azzal vigasztal, hogy a szenvedések által képesek leszünk másokat is megvigasztalni. „Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.” (2. Kor. 1, 4. 5.)

Vannak olyan emberek, akik keresztény voltak dacára is durvák, kemények és nyersekek; az ilyenektől részvétet hiába váránk. Az ilyenek nem ismerik a gyengeséget. Megvan bennük az erős lelkiület, amely nem érti meg, hogy a lélek világába belopakodhatik a kétség és elhomályosíthatja azt. Az ilyenek nem tudják megérteni, hogyan támadhatnak a szívben belső kétségek, mert nekik soha részük nem volt a szenvedésben. Magának Krisztusnak a részvéte is fájdalomtól eredt. (Zsid. 4, 15.) Akarunk e mi is Barnabások (vigasztalás fiai) lenni? (Ap. csel. 4, 36.) Segítségére akarunk e lenni a kételyek alatt nyögő, reményeiben csalódott, az életben egyedül álló embereknek? Ha igen, akkor nekünk magunknak is át kell mennünk ezen megkísértéseken; mert a vigasztalás forrása a szenvedésekből fakad.

Pál apostolnak is sok szenvedésen kellett keresztül mennie. Azoknak a szemrehányását kellett hallania, akikért ő minden áldozatra képes volt. Azzal vádolták, hogy valami sajátságos, önhit hangnemben ír, amely ellentétben áll személyes megjelenésének jelentéktelenségével.

Pál apostolt azonban vigasztalta a maga nyomorúságában az a gondolat, hogy az ő szenvedése végeredményben másoknak a javára válik.

A moralisták, a filozófusok is eljutnak azon igazsághoz, hogy szenvedésnek kell lennie, hogy ez közös emberi sors és hogy tökéletesíti a jellemet. De csak a kereszténység tanítja azt, hogy szenvedéseink mások javára válnak; hogy megtanítt a részvétre. Csodálatos és mély igazság az; hogy anélkül hogy tudnánk, szenvedéseink mások számára örömet és nyereséget jelentenek.

SZOMBATISKOCA

1935 JÚLIUS 6-TÓL SZEPTEMBER 29-IG.

1935 július 6.

Felhívás szombatiskoláinkhoz.

Williams W. H., a Generálkonferencia helyettes pénztárnoka.

Ebben a negyedévben népünknek arra a sűrűn lakott országra kell gondolnia, amely a világ lakosságának egyötöd részét foglalja magában. Indiát már régen a pogányság Gibraltárjának nevezik és igen sokáig csökönyösen ellentállott a kereszténység minden befolyásának.

Könyvevangélistáink 1893-ban kezdték az üzenet útját egyengetni és 17 év múltán, 1910 végén 11 szombatiskolánk és 221 tagunk volt ebben az országban. 1934 végén 303 szombatiskolánk jelenti, hogy tagjainak száma túllépte a 10.000-et.

Hús hosszú éven keresztül kellett munkálkodnunk, amíg az első ezer lelket megkereshetettük. Most viszont a legutolsó két év alatt ugyanott, több mint ezer lelket nyerhettünk meg. Isten csodálatosképpen mutatja az utat, amely a hinduk millióinak a szívéhez vezet.

Kérjük szombatiskoláinkat, hogy a következő 13-ik szombaton 75.000 dollárt gyűjtsenek ezen nagy szükségét látó terület számára. Ha e cél el lesz érve, a Generálkonferencia még további 2500 Dollárt juttat Indiának, olyan szükségletek fedezésére, amelyek sürgősek ugyan, de a költségvetésbe nem kerülhettek bele.

Az Úr áldja meg hűséges és adakozó szombatiskoláinkat, miközben az Indiáról szóló jelentéseket figyelemmel meghallgatják.

1935 július 13.

Tűnőben az előítélet.

James J. S., a Nyugatindiai misszió előljárója.

Aki Indiát meglátogatja, az megfigyelheti, hogy sok ember feje teljesen levan kopaszítva, kivéve a fej búbján kiálló ecetszerű hajzatot. Többnyire a legszigorúbban vallásos hinduk hódolnak ennek a szokásnak. Azt magyarázzák, hogy halál alkalmával az istenek ezt a hajzatot ragadják meg és azzal viszik a gyökerében vele összenőtt lelket a pokolba. Ezt a hajtat egész életükben gondosan ápolják és csak a halottól nyírják le. Aki kereszténnyé lesz, annak fejéről természetesen még életében lenyírjuk ezt a kiálló hajcsomót és e sorok írójának nem egy alkalommal adatott mód ennek végrehajítására.

Carter testvérek munkálkodása a hinduk között különösen szép eredményekkel jár. A testvérek igen sokáig és türelmesen imádkozó lélekkel vártak arra a pillanatra, amíg az emberek előítélete megszűnik velük szemben,

amíg gyűlölet helyett szeretettel tudnak rájuk tekinteni. Kitartásuknak, meg is lett az eredménye. Az egyik faluban a hindu templom teljesen elhagyatott; senki sem látogatja bálványokkal teli és érthetetlen ceremóniákkal ellátott istentiszteleteiket. Valóban az isteni kegyelem csodálatos műve ez; csak az ő hatalma volt képes arra, hogy e sötétségben, külső és belső tisztátalanságban élő emberekből istenfélő, imádkozó, tiszta életet élő, Krisztusban hívő keresztényeket alakítson ki. Maga a hindu pap is ebben a faluban kereszttség előtt áll. Egész Indiában észlelhetők annak a jelei, hogy a hinduk Krisztus felé kívánnak fordulni és sok helyütt nyilatkozik meg Istennek hatalma, mellyel legyőzi a sötétség erőit. Testvérek imádkozatok Carter misszionáriusért, valamint India többi önfeláldozó munkásáért.

1935 július 20.

Ki törődik velük?

Le Roy Hunter. A Bengáli misszió vezetője.

„Uram én csak szegény koldus vagyok, nincsen más vagyonom ezen a világon, mint ez a kis haldokló leány, kérlek mentsd meg őt.“ Így szólott hozzám egy rosszul öltözött hindu özvegy, midőn első ízben kereste fel klinikánkat. A 12 esztendő csonttá és bőrré aszott leánynak testét és bőrét kiütések borították. „De miért késett ilyen soká?“ kérdeztem tőle. „Óh uram ne tegyen szemrehányást nekem, csak tegnap hallottam meg, hogy a misszionárius tud rajtunk segíteni; azt hallottam, hogy Isten tud azokon segíteni, akik önmagukhoz jönnek.“

A kislány hat hétig, mialatt magunknál tartottuk, élet és halál között lebegett. Azután házikezelésre adtuk az anyának és kértük, hogy két hónap múlva ismét hozza el. Öt hónap telt el és senki sem jelentkezett, nem tudtuk mi van a lánnyal, él-e meghalt-e. Öt hónap múlva egy telt arcú, nevető leány állított be hozzám, azt kérdezvén tőlem, hogy ismerem-e őt? Nem ismertük meg; csak amikor az örömtől sugárzó arcú anya is belépett, akkor tudtuk meg, hogy az előbb említett, reménytelennek látszó, beteg leány áll előttünk immár egészségesen. Ez a beteg lányka csak egyike volt annak a 8700 betegnek, akik az elmúlt 6 hónap alatt kezelésben részesültek kicsiny klinikánkon. Ezek a betegek 540 különböző faluból jöttek hozzánk. Nem kis feladat ennyi idő alatt 17.000 receptet írni, ugyanannyiszor az érverést, a szívet figyelni; különösen ha olyan szegényes berendezéssel és kevés segítséggel kell a munkát ellátni, mint nekünk. Jelenleg megfeszített munk-

kával naponta átlag 325 kezelést végzünk. Sok ezer injekciót adtunk fekete himlő, bélpokloság és vérbaj ellen. 2000 embertől vettünk vérpróbát. Néha olyan fáradtak vagyunk, hogy szeretnénk, ha senki sem keresne fel bennünket, de akkor arra kell gondolnunk, hogy ezek az ezrek a mi kis klinikánkon hallanak először Jézusról. Nem csak a test, de a bűn elleni orvossággal is igyekszünk ellátni őket.

Sok mindenre volna szükségünk. Műszerekre, kiképzett segéderőkre, de főképpen imáitokra, hogy legyen elég hitünk, bátorságunk és erőnk, a munka végzésére ezen elhagyatott, barátoktól és fehér emberektől került helyen. Ha adakoztok szükségleteink kielégítésére, imádkozzatok is értünk és azon népért, amelyért tevékenykedünk.

1935 július 27.

Érdemes!

Brewer M. testvérnő; tanítónő.

Tizenhat év óta áll fenn Chihoki Maliánban, Lahoretől tizennyolc mérföldnyire fekvő, leánynevelő iskolánk. Jelenleg 95 növendékünk van. Helyszűke miatt többeket vissza kellett utasítanunk. Már így is igen szorosan vagyunk, mert amikor az épületet építettük, azt csak ötven tanuló számára terveztük. Azelőtt a kérdés előtt állunk, hogy mit tegyünk azon tanulókkal, akik az összes osztályokon keresztül mentek? Szükségünk volna egy továbbképző intézetre, ahol a legjobb tanulókból tanítónőket képezhetnénk ki.

Istentiszteleteinken szombatonként mintegy 175 személy jelenik meg. Elképzelhetitek azt a szorongást, ami egy nyolcvanszor harminc láb alapterületű helységben ilyenkor végbe megy. Szükségünk volna egy kápolnára, amely az összes tagokat befogadja.

Ha valaki azt kérdi: „Érdemes?” — akkor annak azt válaszoljuk, hogy ha ezeket a lányokat maga előtt látná és észlelné a rajtuk végbement változást, már az is ellegendő volna, ahhoz, hogy így kiáltson fel: „Igen, érdemes; nagyon érdemes.”

Ha Indiát meg akarjuk világosítani, akkor nem csak a férfiakra, hanem az asszonyokra és lányokra is kell gondolni, akiknek kezében van a gyermekek nevelése. A gyermekek nevelése érdekében mi is igyekszünk Isten segítségével minden tőlünk telhetőt megtenni. Így adódik azután, hogy olyan falvakban, ahol sohasem járt munkásunk, az iskolából hazatérő gyermekek beszélnek a Biblia igazságairól.

Érdemes Indiában leányiskolákat fenntartani? Érdemes adakozni a mű fenntartása és kiterjesztése érdekében? Érdemes azért munkálkodni, hogy Krisztus visszajöveteléről szóló üzenet eljusson a világ legtávolabbi részeibe? Érdemes-e adományainkkal siettetni Krisztus visszajövetelét? Kedves barátaim; ezekre a

kérdésekre néktek magatoknak kell megadni a választ, mert az Úr reátok, a ti áldozatkészletekre bízta magát.

1935 augusztus 3.

Könyvevangélizáció Délázsziában.

Shepard L. L. C., a Délázsiai Divízió könyvevangélista vezetője.

Az utóbbi években észlelni kezdtük, hogy India népe többet kezd olvasni. Ez segítségére van könyvevangélistáinknak, akik iratok által terjesztik az örömmüzenetet. Eleinte csak igen kis forgalmat tudtunk elérni, mert nem voltak a nép nyelvén írott könyveink. 1924-ben adtuk ki az első könyvet, egy egészségügyi könyvet, az ország tíz főnyelvére lefordítva. A következő könyv, „Korunk és a világ sorsa” című könyv volt, amely hatalmas munkát végez a jelenvaló igazság terjesztésében. Egészségügyi lapunk pedig egyike India legolvasottabb lapjainak. Olvasóinak számából körülbelül 60% nem keresztények közül kerül ki. Vallásos lapunk szintén jó munkát végez. Nem egy megkeresztelt tagunk van, aki folyóiratunk által jutott érintkezésbe velünk.

Az iratoknak az utolsó üzenet hirdetésében egyre nagyobb szerepet kell betölteni; különösen itten keleten. A mi feladatunk rendkívül nagy. Mivel a falusi lakosság közül egyre többen tudnak olvasni, az üzenet hirdetése szempontjából jó tervnek látszik az, ha a nagy vallási ünnepélyek alkalmával lehetőleg sok traktátot osztunk szét a nép között. Ezt tettük a legutóbbi ilyen ünnepélynél is, amikor 70.000 traktát került ily módon az emberek kezei közé. Azt tapasztaltuk, hogy úgyszólván senki sem dobta el a néki adott felhívást, sőt legtöbben még más iratokat is kértek tőlünk. Szükségünk van arra, hogy több traktátot adhasunk ki, melyeket ily módon juttathatunk az emberek kezeihez.

1935 augusztus 10.

Birma kérelme.

Mainstone F. J., a Birmai misszió szombatiskolai titkára.

Birmát joggal nevezik a pagodák országának, mert minden kimagasló helyen láthatók vallásos életüknek ezen ismertető jelei. A budhisták azt gondolják, hogy az ilyen aranyozott tornyú, fényes épületek felállításával különleges érdemeket szereznek maguknak. Általában véve az érdemszerzés gondolata uralja a budhisták minden tevékenységét. Nem azért tesznek jót valakivel, mert a szeretet indítja erre, hanem azért, mert úgy gondolják, hogy ezzel érdemeket gyűjtenek maguknak a mennybe való bejutáshoz. Az embereket nehéz meggyőzni arról, hogy egyedül Krisztus által van életünk és menetelünk Istenhez. Isten ígéje azonban hatalmas és itt is, ott is jelentkezik a begyűjtésre váró gyümölcsök.

Jertek velem az Irrawaddy-Deltába, ahol két évvel ezelőtt 65 tagunk volt és most 130 van. A szombatiskolában volt 85 látogatónk, most pedig van 166. Jertek velem az ország északi részébe, a sok ezer négyzetkilóméter terjedelmű, egészen a Himalájáig húzódó ország-részbe. Ha azt kérditek, hogy ki dolgozik itt; szomorúan kell rá mondanom, hogy senki. Nincsen annyi anyagi eszközünk, hogy misszionáriust küldhessünk ide. Ugyanez áll fenn az ország keleti részén is. Délen Háre testvérek dolgoznak, igen jó eredménnyel.

Kedves szombatiskolai tagok! Ha látnátok mindazt a babonát, nyomorúságot és ugyanakkor a jobb után való vágyat, amit mi látunk, bizonyára megtennétek mindent annak érdekében, hogy kezeinket erősítsétek és nekünk segítséget küldjétek.

1935 augusztus 17.

A déliindiai misszióiskola.

Losty Leo iskolavezető.

Kedves szombatiskolai tagok! A déliindiai misszióiskola tanulói minden szabad idejükben a hármasszoros üzenetet hirdetik India lakosai között. Az iskolában alapos kiképzésben részesülnek, úgy az elméleti, mint a gyakorlati munkában. Megtanulják az első segélynyújtást, úgyhogy egyszerűbb betegségek esetében segítséget tudnak nyújtani és enyhíteni tudják a lakosság testi szenvedését.

Az iskola jó hírnévre tett szert mint ipariskola is és gyakran keresnek fel bennünket kormányhivatalnokok, akik tanulmányozzák iskolai rendszerünket abból a célból, hogy az itt szerzett tapasztalatokat az állami iskoláknál is gyümölcsöztessék. Sokszor csodálkoztak azon, hogy a legkülönbözőbb osztálybeli tanulók miként végeznek testi munkát. Mi megmondtuk úgy a hinduknak, mint a mohamedánoknak, hogy Krisztus szeretete az ifjak szívét készsége tészi mindenek elvégzésére. Segédcsközeink igen korlátozottak, de mi minden tölünk telhetőt megteszünk, hogy a tizenhárom különböző nyelvcsoportha tartozó ifjakat kiképezzük a Mester szolgálatára.

1935 augusztus 24.

A legjobból adjál.

Kible R., a Nordagra misszió vezetője.

Az India név a Bibliában kétszer fordul elő. Eszter 1, 1; 8, 9. ahol említés van téve Ahasvérus király birodalmának keleti határáról. India egy hatalmas félsziget, melynek északi részét a Himalája határolja, bensejében pedig hatalmas és termékeny síkságok terülnek el.

A népszámlálás adatai szerint Indiának 351.000.000 lakosa van. Ezeknek 80% körülbelül 750.000 faluban lakik. A falvakban kell tehát a missziómunka legnagyobb részét végezni. Az emberekkel való érintkezés közben — látva

szokásaikat, gyakran kell gondolnunk a bibliai korszakra. Az asszonyok korszóval járnak vízért a kúthoz, aratáskor bekötöttszájú ökrök csépelik a gabonát, a vásártereken pedig munkára váró emberek ögyelelegnek.

Nemrég az egyik faluban 14 lelket kereszteltünk meg. Legutolsó szombaton, hogy ott jártam, már 95 tagja volt a szombatiskolának. Örvendünk annak, hogy a szombatiskolán keresztül közelíthetjük meg üzenetünkkel az embereket.

Nemrég sürgős hívást kaptunk az egyik faluból és szeretnénk ezen hívásnak a ti anyagi segítségetekkel eleget tenni. Az egyik hindu valóságos ünnepély alkalmával egy férfi kereste fel sátoromat, aki könnyes szemekkel mondotta: „Eddig nem tudtam, hogy Jézus ennyire szeret engem.” Ebben az esztendőben egy magasabb kasztbeli ifjú is keresztséget vett, aki azóta minden ellenségeskedés ellenére hűségesen áll az igazságban.

Ha láthatnátok ezen nép elesettségét és bálványimádását, csodálkoznátok azon, hogy ennek dacára milyen sok és egyre nagyobb számú látogatója van szombatiskoláinknak. Hisszük, hogy megragadjátok a tizenharmadik szombat kínálkozó alkalmát és gazdagon fogtok adakozni India érdekében.

1935 augusztus 31.

A Vincent Hill iskola és kollégium.

Blue J. F., iskolaigazgató.

Iskolánk a Himalája hegységei között fekszik, kb. 6000 láb magasságban. Ennek következtében meglehetősen hűvös a levegő; egyébként azonban a legegészségesebb vidéknek nevezhető. Tulajdonképpen európai gyermekek számára lett alapítva ezen iskola. Misszionáriusaink gyermekei számára szinte lehetetlen a síkság forróságát a nyári hónapokban elviselni, ezért ilyenkor ide küldik őket. Meglehetősen nagy áldozatot követel a szülőktől, hogy gyermekeiktől hónapokon keresztül teljesen ellegyenek vágva, de a misszionárius mindég kész az áldozatra. Az egyik misszionárius család, amely 2000 mérföldnyire fekvő misszióállomáson tartózkodik, még 10 évvel ezelőtt küldte ide gyermekét és azóta sem látták egymást a szülő és a gyermek.

A tanítás terén meglehetősen nagyok a nehézségünk, mert hatéves gyermektől húszéves ifjúig vannak tanítványaink között. A jó Isten segítségével azonban mégis sikerül e problémákat megoldanunk és a tanítás zavartalan menetét biztosítanunk. Úgy hisszük, hogy ezen iskola fontos helyet tölt be indiai művészetben. Kifejlesztéséhez azonban további anyagi eszközre volna szükségünk. Együttes szívvel kérjük az Urat, hogy ez az intézet továbbra is kivegye részét a mű gyors befejezésében.

1935 szeptember 7.

Aki becsapta az ördögöt.

Skau O. A., a Tamil misszió vezetője.

Suvsasa Mutthu előkelő hindu ember volt, száz hold földje és szép számú családja volt. Azt mondtam, hogy csak volt hindu, mert már többé nem az. Nemrég keresztelkedett meg. Keresztése előtt az alábbi tapasztalatot mondta el nekem: Volt három szép juha, melyeket arra szemelt ki, hogy mint áldozatot bemutalja az ördögnek. Az egyik fia azonban akkor már ismerte az igazságot és keresztény lányt vett el feleségül is. Az ő hatása alatt az apa az áldozatra szánt juhokat eladta 13 dollárért. Álmában emberi formában az ördög jött hozzá és követelte tőle a pénzt, mire az öreg úr így válaszolt neki: „Semmi közöm hozzád többé. Én Krisztust akarom követni.” Azóta valóban Krisztus követőjévé lett ez a befolyásos ember.

Vele együtt tizen vettek keresztiséget, egy előadássorozat gyümölcse gyanánt és még huszan állnak keresztiség előtt. India milliói várnak reánk. Ehhez azonban nincsen szükségünk sem új vallásra, sem újabb tervekre, hanem csupán pénzre. A pénz embereket jelent és a munkaterületen lévő emberek Krisztusnak megnyert lelkeket jelentenek. Délindia 20,000.000 családja számára, az iskolában tevékenykedő nyolc munkaerőt leszámítva, 19 munkásunk dolgozik.

Amikor adakoztok, gondolatok India szükségleteire, gondoljátok meg, hogy minden egyes dollár munkásokat jelent és minden munkás lelkeket, akik Sátán kötelékeiből szabadulnak meg.

1935 szeptember 14.

Assam az üzenet után vágyakozik.

Lowry C., az Északkeletindiai misszió vezetője.

Assám, a Himalája lábánál elterülő, hegyvidékes ország, kb. 10 millió lakossal, kiknek fele hindu, negyedrésze pedig mohamedán. Igen fogékonyak a keresztény tanításokkal szemben. Csaknem 250.000 a különböző keresztény közösséghez tartozó lelkek száma.

Legutóbbi missziókorút alkalmával hat falut látogattam meg; az emberek minden tőlük telhetőt megtettek annak kifejezésre juttatása érdekében, hogy megmutassák, miszerint értékelik látogatásunkat. Reggeltől estig kisebb-nagyobb csoportokban kerestek fel bennünket, hogy kérdéseket tegyenek fel nekünk a különböző hitpontozatokra nézve. Minden este összejöveteleket tartottunk, melyeken átlag 400-an vettek részt. Az egyik faluban meglehetősen

sokan kezdték már ünnepelni a szombatot és egyesek már a keresztiséget is kérték tőlünk. Larsen atyafi vissza fog térni erre a helyre, mert a környéken mintegy 30 faluban igen élénk érdeklődés jelei észlelhetők.

Valóban itt az ideje, hogy Assám földjére lépjünk. A Szentlélek előkészíti az emberek szívét. Iskolákat kell nyitnunk az ifjúság számára. Szükségünk van újabb munkásokra. Ez azt jelenti, hogy szükségünk van újabb anyagi eszközökre az igazság terjesztése érdekében.

Reméljük és imádkozunk érte, hogy szombatiskoláink ezen a 13-ik szombaton gazdagon adakozzanak, Assám igazságot szomjuhozó népe érdekében.

1935 szeptember 21.

Munkálkodás a karanézok között.

Rawson A. E., a karanézok között munkálkodó misszionárius.

Ha a nap sugarai a világ legmagasabb hegységére, Himalájára tűznek; ha a monsum (szél) esőt hullat a hegy lejtőire, hatalmas vízmennyiségek zúdulnak alá a völgybe és megtermékenyítik azt. A hatalmas vízeséseket elektromosság előállítására használják fel és világitással látják el a városokat. Északindia folyói a legforróbb nyári időszakban sem száradnak ki, mert ha nem is esik az eső, az olvadó hó- és jégtömegek elegendő módon táplálják a völgy folyóvizet.

Az igazság napjának sugarai is letűznek erre a földre és a karanézok ezrei szívének jégkergét felolvasztották. Körülbelül hét évvel ezelőtt kezdtünk ezen emberekkel törődni. Öt év alatt Bangaloréban, ahol kizárólag dolgoztunk, 45 tagú, többnyire magasabb osztálybeli tagból álló gyülekezetünk keletkezett. Két évvel ezelőtt Kolégál Tulukból kaptunk sürgető hívásokat és e sorok írója tartott sorozatos előadásokat az érdeklődők számára. Örvendek annak, hogy jelenthetem, miszerint ottani szombatiskolánknak immár 200 tagja van. A szomszéd városokból újabb kérések értek el már azóta is bennünket; sajnos jelenleg még nem tudunk eleget tenni e kéréseknek de részben rajtatok, a ti adományaitokon múlik, hogy ne sokáig kelljen várakozniok az igazság után szomjuhozó lelkeknek.

1935 szeptember 28.

A szombatiskola vezetője foglalja össze röviden az elmúlt 12 szombat felolvasásainak tartalmát.

GYŰLEKEZETI ÉLET

A mű történetéből.

Valami a budapesti munka kezdetéről. — A mustármag fává lesz. (Máté 13, 31. 32.)

A kedves testvéreink közül sokan csak azt tudják, hogy Budapesten 10 gyülekezetünk van, kb. 7—800 taggal. A kicsiny kezdetet és a munka fejlődését azonban csak nagyon kevesen ismerik. Tudom, hogy a kedves testvéreknek örömeikre szolgál, ha látják, hogy miként áldotta meg az Úr az ő művét, és hogy azt semilyen nehézségek nem tudták megakadályozni. Azért írok valamit a budapesti munkának kicsiny kezdetéről.

A kedves Huenergardt atyafi, aki először Erdélyben hirdette az üzenetet. 1904-ben kezdte meg a munkát Budapesten. Még ott ismerte meg tőle az igazságot Ősz B. M. atyánkfia, aki egy grófi családnál szakács volt és 1904-ben Budapestre lett áthelyezve házgondnoknak. Mint házgondnok igyekezett berendezni az Aréna út 7 számú házban egy kis gyülekezeti helviséget. Így került Huenergardt atyafi Budapestre, ahol az Arénauti gyülekezetben előadásokat akart tartani. Február 15-ére volt kitűzve az első

előadás. Ősz atyánkfia házról házra járt traktátókkal és személyesen hívta meg az embe-
reket az előadásra. Munkája közben a Tökölyi út 19 számú házban lakozó Bősz családhoz került, kik megígérték neki, hogy el fognak menni az előadásra. Az előadás napján Bőszné el is ment és még másokat is vitt magával. Összesen kilencen jelentek meg. Az előadást: „Az áldott orvos közeleg” című énekekkel és imával kezdték meg, azután Huenergardt atyafi prédikált Jézus eljövételéről. Az előadás nagyon tetszett a hallgatóknak és örültek annak, hogy a szónok őket a holnapi, illetve a szombati istentiszteletre is meghívta. A kilenc hallgatóból heten meg is jelentek azon. Bősznének nagyon tetszett a szombatiskola; örült annak, hogy itt kérdezni is lehet és így jobban meglehet tanulni a bibliai igazságokat. Ő többé el sem maradt az összejövetelekről és május 28-án

lett ő, mint első követője az adventi igazságoknak, megkeresztelve. A kedves testvérnő még ma is buzgó tagja közösségünknek és megemléstésre méltó az is, hogy harminc év elteltével, tavaly nyáron kereszteltem meg a kedves férjét is. A kedves testvérnő harminc évig imádkozott férjéért.

Az Úr továbbra is megáldotta a Huenergardt atyafi munkáját és három hónap elteltével Tokos Gábor atyánkfia lett megkeresztelve, aki 27 évig mint könyvevangélista tevékenykedett és még ma is él. Mily boldog lehetett Huenergardt atyafi a második keresztelésnél, de még boldogabb volt, amikor november 1-én négy lelket tudott megkeresztelni. Éspedig: Walassek,

Az első budapesti gyülekezet. Tokos atyafi, Bősz és Lindmayer testvérnők — az első budapesti gyül. tagok.

Lindmayer, Nemes és Budai testvérnőket. Közülük már csak Walassek testvérnő van életben. Ugyanakkor a Rottembiller utca 4 szám alá ment a gyülekezet. Ott az Úr úgy megáldotta a munkát, hogy rövid időn belül 17-en lettek megkeresztelve. Így 1905 végén már 22 tagja volt a gyülekezetnek és 1906-ban költöztek a Rákóczy útra. Huenergardt atyafi és a kedves testvérek buzgó munkája folytán a Rákóczi úti terem is nemsokára kicsinynek bizonyult. Új

gyülekezeti helyiség után kellett nézni és a Baross utca 88 szám alatt találtak egy megfelelő termet. 1910 óta van a Baross utcai teremben egy gyülekezet. Ugyancsak 1910-ben alakult meg a budai gyülekezet az Alagut utcában és a rákospalotai gyülekezet is.

A kezdet nagyon kicsiny volt. Először csak egy-egy tag, azután négy, 1910-ben három gyülekezet, ma pedig 10 gyülekezetünk van Budapesten és környékén: Budapest „A”, „B”, „C”, Rákospalota, Zugló, Pestszentlőrinc, Kispeszt, Kőbánya, Rákosszentmihály, Pesterzsébet.

Az Úr megáldotta a kicsiny kezdetet és a jövőben is kész megáldani hű népét itt Budapesten és az ő hű szolgáját a kedves Huenergardt atyafit is, aki most Amerikában is, a magyarok között tevékenykedik és hirdeti nekik az Úr Jézus közeli eljövételét.

Murányi Á.

A jubiláló gyulai gyülekezet. Az Úr kegyelméből 25 éve annak, hogy a gyulai gyülekezet megalakult. Küzdelmes évek voltak ezek. Különböző nehézségek érték a gyülekezetet. Része volt a szakadármozgalom viharai-
ban, melyek a gyülekezetet el akarták seperni. Azután a világháború nehézségei érték, amikor kevés férfitagjaink voltak itthon és így

A gyulai gyülekezet.

az oroszánrészt a munkából a kedves testvérnőknek jutott. Ők hűségesen és kitartóan töltötték be tisztségeiket. A hatóság részéről is voltak kellemetlen tapasztalatok, mert a rágalmazó nyelvek is dolgoztak. A hatóság az ügyek nyomozásánál mindég megértéssel és bölcsen kezelte azokat és bebizonyosodott, hogy a gyülekezet elleni rágalom alaptalan. Jelenleg is nagyon jóindulattal kezelik ügyeinket. Elmondhatjuk: „Mindezideig megsegített az Úr.” Ő velünk volt minden nehézségben, örömben és szomorúságban, jólétben és szűkölködésben.

A 25 év alatt a következő munkások dolgoztak a gyülekezetben: A kedves Huenergardt atyafi, aki legelőször hozta az igazságot mihozzánk, azután Ősz B. Mihály atyánkfia, aki már nincs az élők soraiban. Később jöttek Zeiner A., Fülöp Judit, Murányi A., Zarka D., Michnay L., Fodor A., Buzgó M., Stoics I., Herczeg M., Debreczeni S. és Albrecht J. testvérek. Jelenleg Berghauer I. és e sorok írója dolgozik Gyulán.

Az első gyülekezeti tagokból is szép számban vannak még az igazságban és az életben is. Sokan elhunytak, egyesek megelharták az Urat és a jelenvaló világhoz ragaszkodnak. De azért mindig jöttek újak. A múlt évben is az Úr 20 lélekkel szaporította gyülekezetünk számát. A gyülekezettagszáma túlhaladta a százat. Jelenleg az előadások nagyon jól vannak látogatva. A vegyeskar is közreműködik a lélekmentésben szép énekek-

A gyulai gyülekezet zenekara.

kel. A múlt év őszén megalakult a zenekar 17 taggal, továbbá a férfikar is, melynek tagjai a zenekart is képezik. Úgy a zene mint a férfikar nagyban hozzájárul a lélekmentéshez. Este 7 órakor kezdődik az előadás, de a hallgatók fél tízkor sem akarnak eltávozni, mert a zene fogja őket. A mellékelt fénykép a zenekar tagjait ábrázolja.

Az imacsoport is működik. Míg az előadás tart, kedves testvéreink, kiknek szívükön fekszik a bönösök sorsa, imádkoznak az előadások eredményéért. Szép számú barátunk van. Jelenleg húszan készülnek a szent keresztségre.

Dolgozzunk mindnyájan a lélekmentési munkában tudván, hogy munkánk nem hiábavaló az Urban. 1. Kor. 15, 58. Berzencey K.

Konferenciák.

Kerületi konferencia Miskolcon. A 133-ik zsoltár első versének áldásait szószerint élvezhettük a Keletmagyar Terület észak-kerületi konferenciája alkalmával, amelyet az Úr kegyelméből április hó 4-7-ig tarthattunk Miskolcon, az ottani imaházunkban. A testvérek örömteli arccal, közlelről és távolról nagy számban összegyülekeztek, hogy az előttük álló nagy lelkiküzdelemre erőt meríthessenek. Sem az utazás fáradalmi, sem az állandó figyelésben való kimerülés nem akadályozta őket abban, hogy a gazdagon megrakott lelki asztal dús terítékéből ne táplálkozzanak. Kedves vendégeink voltak: a Divízió részéről Busch M. atyafi, az oszlályok vezetője, valamint kedves

Unió-elöljárónk Wenland H. M. atyafi. Köztünk voltak továbbá Zarka atyafi, a Közép Terület elöljárója és Murányi atyafi, a Magyar Unió oszlályvezetője. Az Igével szolgált még Gyarmati (Streisinger) atyafi, aki a Kiadóhivatalt képvisi-

selte és Területünk előjárója, Michnay L. testvérünk. Az atyafiak a kor és a lelki helyzet szükségének megfelelően adták a legjobbat az Úr Igéjéből. Busch atyafi a belmisszió és az ifjúság érdekeit védte és bemutatta, hogy milyen fontos, hogy az Úr népe ezen veszélyes utolsó napokban, mint egy ember együttálljon és lelkek megmentése körül dolgozzon; továbbá mily veszélyek fenyegetik a gyülekezeteket, ha a missziólélek ellanyhul. Az ifjúságot, mint az adventi nép jövőbeli reménységét kitartásra és tetterős cselekvésre serkentette. Wentland atyafin keresztül mélyen belemarkolt lelkünkbe az Úr. Tapasztalt atyánkfia beszélt arról, hogy mily fontos mély lelkiséggel és krisztusi szeretettel birnunk eme komoly és ünnepélyes időkben, amikor Sátán minden törekvése odairányul, hogy lelkünk békéjét és egyensúlyát felborítsa.

Az egész konferencia kiemelkedően szép eseménye a szombatesteri ifjúsági ünnepély volt, amelynek gazdag programját Miskolc A, B, és Ujgyőr gyülekezeteink ifjúsága tette széppé énekek, zeneszámok, költemények stb. által. Különösen bájos látvány volt nézni a Miskolc „A” gyülekezet gyermekiskolájának elragadóan szép szereplését a „Csalán” című párbeszéd előadásában, amely nem kis tetszésnyilvánítást váltott ki a hallgatóságnál. Az ünnepi beszédet Busch M. atyafi tartotta meg.

A lelki táplálék mellett gondoskodtunk a testi táplálékról is. Az imaház udvarán lévő kiskonyha által lehetővé tétetett, hogy naponta kb. 100 személy étkezessen 40 fillérért. Naponta kb. 50 szegénysorsú testvérünk teljesen ingyenes ebédet kapott.

A konferencia folyamán a Miskolc „A.” „B” és Ujgyőr gyülekezete nagyszerű és fényes tábeakiállítást is rendezett, amely sok vidékről jött testvérünknek látványos ujdonság volt.

Az egész konferenciát egy különösen fel-emelő lelkület töltötte be, amiről a vezető testvéreink is elismeréssel nyilatkoztak. A rendezők híven teljesítették kötelességüket s így az egész konferencia a rend jegyében folyt le.

A konferencia legfájdóbb órája a bucsúzás volt. Távozó testvéreink egyrészt a válás fájó érzésével, másrészt örömmel és hitben megerősödve tértek otthonukba, hogy a nyert erőt és ismeretét továbbítsák otthonmaradt testvéreiknek.

Vajha ezen konferenciánk áldásos kihatása állandó volna; Hő imánk az Úrhoz a gazdagon elvett áldás után, Dávidnak következő hálaimája: „Oh Uram, Abrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a Te népednek szívében és irányítsd az ő szívöket te feléd!

Albrecht József
az északi kerület vezetője.

Budapesti kerületi konferenciánk. 1935 április hó 11—14. tartott. Konferenciánk alkal-

mával az Unió tisztviselőin és a kerület munkásain kívül jelen volt még a Keleti Terület előjárója a k. Michnay atyafi; a Divízió részéről Gugel, Busch, valamint hivatalos körútján nálunk időző Vollmer és Böx atyafiak. Konferenciánk igen áldásos volt, amennyiben vendég testvéreink gazdag tapasztalatokkal szolgáltak nekünk. A szombat délelőtti prédikációt a k. Gugel testvérünk tartotta meg. Prédikációjában kiemelte Jézus kegyelmét, amely egyedül üdvözíthet csak bennünket. Rámutatott továbbá arra, hogy mint Jákób Pénielnél találkozott az Úrral s vele küzdve győzött, úgy mindnyájunk életében meg kell történnjen Istenünkkel ez a találkozás, amely vagy győzelmet, vagy vereséget hoz számunkra. Ezen találkozásunktól függ egyedül, hogy Istennel, mint személyes Megváltóval szereztünk-e tapasztalatot? Ezen áldásos prédikációt sokan szívünkbe fogadtuk. Nagy számú hallgatóság előtt tartotta meg Gugel atyafi péntekén este a nyilvános előadást is, amelynek tárgya „Az örök evangélium” volt.

A szombatiskolában 620 testvérünk volt jelen, az adakozás 130.— pengő volt.

Ezen konferencia után még Kaposváron, Győrött és Sopronban voltak áldásos összejöveteleink, amelyek testvéreink felüdülését s erősítését szolgálták. Adja az Úr, hogy több ilyen összejövetelt tarthassunk még a jövőben is!

Zarka Dénes.

Kerületi gyülekező Kaposváron. Örömmel vettük híret a többfelé tartott seregszemléknek, és szívből köszönjük a küldött üdvözléseket.

A szétszórtan élő adventi családnak mi is örömmel jelentjük, hogy Kaposváron is szerény keretek között kedves és bensőséges konferencia folyt le. Dacára a hideg húsvéti napoknak 103 testvérünk vett részt az összejöveteleken.

Kedves vendégeink voltak az Uniótól és Területtől: Wentland M., Zarka D., Murányi A. és Jenik Gy. atyafiak személyében; kik mindannyian szívvel és lélekkel dolgoztak a közösség építésén. Üzeneteik igen hasznosak és értékesek voltak; különösen a szombat délelőtti prédikáció komoly lelkülete hatotta át szíveinket. A konferencián élénk lett tárva elhívásunk és feladatunk fontossága. Éreztük mindannyian, hogy válságos időket élünk a hitküzdelemben is. És ez a célja a konferenciának: bennünk a hitet hevíteni, köztünk a testvériséget erősíteni. Szombat este az ifjúsági esténken lelkesülten működtek hű fiataljaink, az ünnepi beszédet pedig Murányi atyafi tartotta.

Meg kell említem a pécsi vendégeket, kik tizen kocsin tették meg a 66 km. utat, ide és vissza. A vágyuk elhozta őket, és örömmel telt szívvel tértek vissza, miként a többiek is.

Két év után újra együtt voltunk. Adja az Úr, ki e mű hatalmas vezére, hogy e konferencia áldásai és munkája sokak üdvét szolgálja és jó Atyánkat dicsőítse. *Solmann K.*

Unió-könyvevangélista tanfolyam. Isten kegyelméből ápr. 15—29. Budapesten a kápolna helyiségében könyvevangélista tanfolyamot tartattunk. Megelőzőleg áldásos honferencián vettünk részt.

Ez alkalommal is a 133. Zsolt. 1. versének szavai teljesedtek be, hol Dávid következőképpen beszél elragadtatással a testvérek együtt-létének szépségeiről: „Imé mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak.” Nemcsak a tanfolyamon lakoztunk együtt, de közös szállást is biztosíthattunk könyvevangélista testvéreinknek, hol tényleg együtt lakozhattak az atyafiak, de nemcsak az atyafiak, hanem a testvérnők is és így ők is élvezhették a zsoldáros által kifejezett jót.

Itt természetesen nem a jó kényelemre, hanem arra a lelki közösségre való jóra van utalás, melyet igazán csak Isten gyermekei élvezhetnek. A háztulajdonosnő és házfelügyelőnő elismeréssel nyilatkoztak arról a példás magaviseletről, melyet testvéreink tanúsítottak. A házfelügyelőnő ennek alapján látogatója lett gyülekezetünknek.

Böx testvérünk, ki közöttünk időzött, sok áldásos tanításban részesített bennünket. A könyvevangélista testvérek a tárgyhoz való helyes hozzászólásukkal élénkké tették a tanfolyam menetét. Az értékes tapasztalatok, melyeket egy szombat

d. u. az összes egybegyűlt testvérek előtt elmondtak, nagy tetszést váltottak ki a testvérek soraiban. Ezt megelőzőleg Böx atyafi egy bibliaóra keretében beszámolt az oroszországi testvérek helyzetéről is.

A tapasztalatok elmondása után több testvérben megerősödött azon régebbi elhatározás, hogy mint könyvevangélisták közvetlenebb munkát óhajtanak végezni az Úrért. Ezen testvérekkel az óra után személyesen volt alkalomunk beszélni.

Hiszem, hogy még sok ifjú tag szívében lángra lobban azon elhatározás, hogy mint Krisztus katonája a 11-ik órában munkához fogjon és részt vegyen mint könyvevangélista az Úr szőlőkertjében.

Az Úr szól: „Kit küldjek el és ki megy el nekünk?” (És. 6, 8.)

A mellékelt képen láthatunk egy szép csoportot, melynek csaknem minden tagja a tanfolyam kezdetén, tárgysorozatunk azon

pontjánál, hogy: „Miért vagyok könyvevangélista?” a legszebb bizonyosságot tették. Sőt ki akarnak tartani mindaddig a könyvevangélista munkában, amíg az Úr erőt, egészséget és életet ajándékozik nekik. Az Úr tartsa meg mindegyiküket ezen szép elhatározásában. *Tóth Gyula*

Különfélék.

Külföldi vendégek Magyarországon. Április hónapban a következő atyafiak jártak Bpsten, illetve Magyarországon: A kedves Busch atyafi, a középeurópai Divízió belmiszíó titkára, aki a miskolci és a budapesti konferencián vett részt, azonkívül még az alföldön is néhány gyülekezetet meglátogatott. A kedves Gugel atyafi a német közösség elnöke, aki a budapesti ügyek elintézése miatt jött el, mint divíziói kiküldött és egyúttal a budapesti konferencián is részt vett. A kedves Böx atyafi a Divízió könyvevangélista vezetője.

a könyvevangélisták tanfolyamát látogatta meg. A kedves Vollmer atyafi, a hamburgi kiadóhivatal vezetője pedig Kiadóhivatalunk fellendítése érdekében jött el. Az atyafiak mint divízióbizottsági tagok résztvettek több unióbizottsági ülésen is. Itt tartózkodásuk nagy áldásunkra szolgált.

Május 1-én és 2-án utaztak át Budapesten G. W. Schubert (Divíziónk

előljárója) és W. Müller (Div. tit.) atyafiak. Ők Jeruzsálemből jöttek, ahol egy új kórházunk megnyitására vettek részt. Budapesten azért szálltak ki, hogy egyes fontos dolgokat megtárgyaljanak az itteni vezető atyafiakkal. Müller atyafit az a szomorú hír érte Budapesten, hogy a kedves felesége Berlinben a kórházban fekszik, hol súlyos operáción esett át. Schubert atyafi innen Bécsbe utazott, Müller atyafi pedig Berlinbe.

Kivonatok a Bizonyágtételekből. Lapunk belső négy oldalán ezentúl minden alkalommal, kivehető és nyolc rétre behajtható folytatólagos közlemények jelennek meg, White testvérnőnk Bizonyágtételeiből. Wentland atyánkfia gondos tanulmányozással igyekezett számunkra is hozzáférhetővé tenni White testvérnő angol nyelvű könyveinek sok időszerű kitételét. Aki az így összehajtott íveket összegyűjti és idővel bekölteti, értékes könyvhöz fog meglehetősen könnyűszerrel hozzájutni. Reméljük, hogy ezen újításunkkal jó szolgálatot teszünk az Adventhírnök olvasóinak.

A budapesti könyvevangélista tanfolyam résztvevői.

Oroszországi vendég Budapesten. Havrenko Sándor prédikátor testvérünk, aki négy évvel ezelőtt szibériai száműzetésre lett ítélve, de az utolsó percben Isten segítségével egy német hajón elmenekült és azóta Kassán dolgozik — néhány napig Budapestten tartózkodott. Négy gyülekezetben mondta el értékes tapasztalatait. Többek között tudatta velünk, hogy az ottani prédikátorok mind száműzetésben, vagy börtönben vannak. Hasonló sors érte a többi hívő gyülekezetek prédikátorait is. Testvéreink leckével nem rendelkeznek, vallásos iratokat nem olvashatnak, sőt még sokan a Bibliától is meg lettek fosztva. Mintha a nagy nyomorúság ott már megkezdődött volna! A hűségesek azonban ott is érzik az Isten segítségét. Egy alkalomkor hat atyafi a bíróság elé lett állítva a szombat miatt, két órai gondolkozási időt kaptak és ha kitartanak vallásuk mellett halálra ítélik őket. Az atyafiak tanácskoztak. Hárman kitartottak a szombat igazsága mellett, hárman viszont azt mondták, hogy ilyen esetben nem lehet a szombati törvényt betartani. Így vallottak a két órai gondolkozási idő után a bíró előtt is. Az a három atyánkfia, akik készek lettek volna Krisztusért meghalni, fel lett mentve, a többi három pedig mint megbízhatatlan halálra lett ítélve. Igaz; sok esetben másképpen is történik, de jusson eszünkbe az Úr szava: „Aki kitart mindvégig, az üdvözüli” M. Á.

Urnagyűjtés. Május hó elején fel lettünk szólítva a „Vakokat gyámolító országos egyesületétől” és a „Nyomorék gyermekek országos otthonától” hogy vegyünk részt a május havi urnagyűjtésben. Bízván a kedves budapesti testvérek felebaráti szeretetében. elvállaltunk a vakoknál 21 és a nyomorék gyermekek-nél 20 urnát. A munka gyorsan meg lett szervezve, gyülekezetenként lettek az urnák elosztva és a kedves testvérek nagy örömmel jelentek meg beosztott helyükön a gyűjtési napokon. A vakoknál még nem

tudjuk az eredményt, a nyomorék gyermekek-nél 1417.08 P gyűjtöttünk. Fáradságunkért ezen összegből 20%-ot, azaz 283.60 P kaptunk a mi szegényeink számára. Ezen összeg 75%-át a gyülekezetek kapták meg, 25% a központi szegénypénztárba került. A vakoktól szintén 20%-ot fogunk kapni az általunk gyűjtött összegből.

Máté 25, 45. szerint az Úr Jézussal teszünk jót és a jutalom sem fog elmaradni, ha a betegek, nyomorékok és a szegények érdekében dolgozunk. Az Úr áldja meg azon kedves testvéreinket, akik dolgoztak, valamint azon kedves felebarátainkat, akikért munkálkodtunk. M. Á.

Törökországi vendégek Magyarországon. Május 6-án üdvözölhettük a k. Bakos atyafit családjával együtt. A k. testvérek kb. öt évig voltak Törökországban, ahol a k. atyafi előbb mint könyvevangélista majd mint misszionárius dolgozott. Ezen hosszú és fárasztó munka után szabadságra lettek küldve a k. testvérek, M. Á.

A. H. M. Az idej aratási hálladómunka szeptember 28-án kezdődik. Gondoskodjál már előre könyveid és füzeteid elhelyezéséről. M. Á.

Ünnepélyek.

Március 10-e nevezetes dátum a battonyai ifjúságunk életében. Március 10-én lett láthatóvá az ifjúság fáradozásainak eredménye. Csoportunk lázasan készült az ünnepélyre. Már hetekkel előbb folytak a próbák s közben az ifjúsági imacsoport és a testvérek személyenként is imádkoztak az ünnepély sikeréért.

A nevezetes nap előtt már jó idővel megkezdte működését az ifjúsági „rohamcsapat”, amelynek munkája abban állt, hogy megrohmoztak minden héten egy-egy utcát hívogatás céljából. E munkából az idős testvérek is kivették részüket, minek eredményeként este már fél hétkor megtelt az imatermünk. Ünnepélyünk alapgon-dolata: „Isten a szeretet!” — rózsákból készített betűkkel a

A battonyai gyülekezet ifjúsága.

szószék feletti falra volt felírva. Ez a gondolat végigvonult a tárgysorozat minden egyes számán. Különösen mély nyomokat hagyott minden jelenlévő szívében a k. Buzgó atyafi beszéde, mely minden programszámnál ékesszó-lóbban tett bizonyosságot Isten végtelen szeretetéről.

Ünnepélyünk jó benyomását igazolja, vendégeinknek újbóli eljövételükre vonatkozólag tett ígéreteik beváltása.

Mindenki érezte ezen az estén Isten szeretetét, de legjobban éreztük mi, kik eszközök voltunk az Úr kezében. Ez buzdít bennünket, hogy a jövőben még nagyobb odaadással és előkészülettel, még több dicsőséget szerezzünk Jézus nevének —

Sztodola Károly

Kiskunfélegyházán, Kecskeméten és Tápén a húsvéti ünnepekkel kapcsolatban ióli sikerült műsoros *missziós esték* voltak. Említésre méltó különösképen az, hogy a *nagykőrösi* barátok mind átmentek Kecskemétre és sikerült előadásokkal megörvendezették látogatóinkat. *Tápén*, ahol új munka indult meg, több mint hetvenen voltak jelen és élvezték Isten Igéjét. Itt már többen ünneplik a szombatot s reméljük, hogy a 60—70 látogató közül nemsokára ki lesz választva az Úr népe, hogy dicsőségére éljen. *Kiskunfélegyházán* is megtelt gyülekezetünk látogatókkal, a missziógondolat feletti elmélkedésre.

Keresztségek.

Budapesten. „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha az éjből haza érkezett...” Ebben az örömben április 7.-én nekünk is részünk volt. A kápolna keresztelő medencéje előtt 29 lélek állt szövetségre készen, bizonyosságát kívánták nyújtani annak, hogy elszakadnak a bűn világától és Krisztusnak kívánnak élni. Modern életünk legnagyobb csodája ez. Szív-cserélés volt. A régi, bűnnel terhelt, amelyben a gyűlölet és önzés ült orgiát, Krisztus keresztjéhez lett letéve, ahol a kifolyó vérben megmosva, örök törvénnyel betöltve, került vissza a kebelbe. Ez volt a mi örömünk, és kérjük a drága Jézust, hogy sokasítsa ezt és vonjon sok szívet még tisztító véréhez.

Stoics I.

Békéscsabán és **Gyulán** március végén szép keresztségünk volt, mely alkalommal 26 lélek kötött szövetséget Megváltójával. Ebből a békési gyülekezetre esik 6 lélek, gyulavári

gyülekezetre 7 lélek. Csabára 6 lélek és Gyulára 7 lélek.

Még több k. barátkozó áll készen, hogy szívöket átadják Megváltójuknak. —

Áldott legyen az Úr, hogy még mindig munkálkodik dicső Szentlelkének ereje által szíveinkben.

Berghauer I.

Nyiregyházán április 28-án nagy ünnepünk volt, 11 kedves lélek — közöttök 4 fiatal — kötött szövetséget örök időkre a jó lelkiismeret alapján Jézussal, aki minden ifjúnak és öregnek egyaránt legbensőbb lelki barátja kell, hogy legyen. Szívünkben hálásak vagyunk az Úrnak, hogy munkánkat minden érdemen és kérésen felül megáldotta. De ugyanakkor kérjük Őt, hogy tegye áldottá az Ő szent munkáját ebben a gyülekezetben a jövőben is. Serkentsen minket a vég gyors közelsége nagyobb erőfeszítésekre, hogy gyümölcstelenségünk miatt ne kelljen szégyenkeznünk Jézusunk előtt.

Albrecht J.

Salgótarjában május hó 5-én szép ünnepélyben volt része a salgótarjáni gyülekezetnek. Salgótarján és környékéről jöttek össze a testvérek, hogy megjelenésük által ünnepélyesebbé tegyék a keresztséget. Kilenc kedves lélek kötött szövetséget az Úrral. Vajha adná az Úr, hogy mind a kilenc mindvégig kitartana a Krisztus igazsága mellett. Délután úrvacsora osztás volt és a kedves Fodor András prédikátor testvérünk egyúttal elbúcsuzott a gyülekezettől, hogy a jövőben Karcag és környékén a néki kijelölt új munkahelyen dolgozzon.

Murányi A.

Halálozás.

Özv. Kovács Ferenczné testvérnőnk, aki 24 évig közösségünk hű tagja volt, jan. hó 12-én lett pihenőre szállítva. A kedves testvérnőnk magas korában súlyos betegsége folytán az utolsó négy és fél évet szüntelen ágyban volt kénytelen tölteni. Hosszú szenvedését zúgolódás nélkül viselte és így áldott példa volt környezetének.

Temetését január 14-én alulírott végezte és nagyszámú közönség előtt volt alkalma bizonyosságot tenni úgy az adventi reménységről, valamint arról, hogy miért a sok szenvedés?

A megjelent gyulai testvérek karénekei is

29
vigaszt nyújtottak a gyászolóknak. Szeretett gyermekein és rokonain kívül a gyulavári gyülekezet is gyászolja a kedves testvérnőt. Várjuk a dicső találkozást.
Berghauer I.

Február hó 11-én hunyt el 88 éves korában szeretett Tivadar Ferencné testvérnőnk Miskolcon. Hét éven keresztül volt becsült és hűségben, pontosságban példás tagja a gyülekezetnek. Alulírott 1. Thess. 4, 13—18. versei alapján szólt a gyászoló gyülekezetnek, amely a feltámadás boldog reménységében búcsúzott el kedves halottjától.
Albrecht J.

Március 1-én temették Wendler testvérek kicsi leányát, Irénkét Budapesten. Alig fél évig örültek gyermeküknek a szülők, de az Úr akaratán megnyugodva, békével viselik az elszakadás fájdalmát.
Veszelszky Gy.

F. év március hó 15-én temették el Medgyesházán kedves Brezovszki Mátyás atyánkiát. Az atyafi 47 éves koráig mint hadirokkant türelemmel viselte sorsát, bizván az Úr ígéréteiben.

Alulírott úgy a háznál, mint a sírnál nagyszámú közönség előtt tett bizonyosságot a keresztények boldog reménységéről. „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.” (Zsolt. 116, 15.)
Buzgó Mihály

Március hó 21-én halt meg 81 éves korában Kádár N. Istvánné Kiskundorozsmán, aki bár nem volt gyülekezetünk tagja, mégis úgy rendelkezett, hogy őt az adventisták temessék el. Ezzel bizonyosságot tett arról, hogy elhitte, miszerint ez a nép Isten népe és ha még több ideje lett volna, úgy lehet nemcsak szívében, hanem ténylegesen is csatlakozott volna a Jézust váró néphez... Említésre méltó még a helybeli rom. kath. plébániai hivatal keresztényi előzékenysége, amikor a végakarát teljesítését a maga részéről mindenben elősegítette.
Katona S.

Czellay János testvér hosszas szenvedés után aludt el az Úrban, ifjan 28 éves korban Rákospalotán. A testvéri közösség szeretete és az Úr ígéjének ereje nyújtott vigasztalást a temetés alkalmával az özvegy testvérnőnek.
Veszelszky Gy.

Kovács Pál testvérünk 40 éves korban hunyt el az Úrban Rákospalotán. Március 23-án, közel 1000 főnyi kíváncsi résztvevő előtt hangzott fel a testvérek gyászéneke és a bizonyosgtevés.
Veszelszky Gy.

Március hó 26-án halt meg hosszabb szenvedés után Megyeri Istvánné testvérnőnk Csorváson. Néhány évvel ezelőtt ismerte meg az igazságot. Sok szenvedésben volt osztályrésze. Szeretett volna még élni, 32 éves volt, gyermekei idegenekre vannak bízva.
Váhl Ottó

Özv. Zeiner Adolfné testvérnőnk folyó év március 31-én, 73 éves korában, rövid szenvedés után az Úrban elhunyt.

A halottasháznál e sorok írója, a sírnál Stoics testvérünk szólotta az Úr vigasztaló ígétjét, a gyászoló gyülekezetnek.

Segítsen az Úr úgy élni, hogy élő reménységünk valóra váljon és találkozhatunk az Úr orcája előtt.
Zarka D.

Finkenczeller Árpád testvérünk folyó év április 19-én, 27-ik életévében hosszabb betegség után, az Úrban elaludt. Betegsége alatt hite erősödött és keresztény reménységgel tért nyugovóra. Adja az Úr, hogy az igazak feltámadásán viszontlássuk.
Stoics I.

Békével viselt nagy fájdalmak között aludt el az Úrban kedves testvérnőnk: Szöllősi Lukácsné, Felsőgödön 57 éves korában. Gyermekeinek és férjének keresztényi gyászában osztott a község számtalan lakosa is, május 7-én a temetésen. Jeremiás könyvéből vett vigasztaló szavakkal együtt hangzottak el a bizonyosság ígétjei. A sírnál Vankó Mihály testvér hirdette az Úr visszajövetelét.
Veszelszky Gy.

Venczel Vendelné testvérnőnk kopórsóját Dunakisvarsányon május 12-én álltuk körül, aki 57 éves korában hunyt el az Úrban, hosszas betegeskedés után. Vasárnap délután sok érdeklődő jelent meg a községből a ravatalnál, kik megilletődve hallották az Úr csodálatos kegyelmét, mellyel megerősíti erőteljes gyermekeit az utolsó időben, azokat, akik várják az Ő visszajövetelét.
Veszelszky Gy.

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkeszti: Streisinger Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 24 fillér.

Advent Kiadóhivatal nyomdája Budapest.